

Kedves Barátaim!

Ha megkérdezném tőletek azt, hogy mit tartotok sikernek, akkor bizonyára nagyon sok válasz érkezne. Lennének olyanok, akik csak a holnapra gondolnának, és, mondjuk, azt mondanák, hogy egy ötös a matematika dolgozatra bizony nem kis örömet okozna nekik. Lennének, akik Marcsika (avagy: Karcsika) viszont szerelmét jelölnék meg vágyaik legfontosabb tárgyaként. Van, aki messzebbre tekintene, és azt mondaná, hogy ő pénzes ember, ismert ember, befutott ember, celeb akar lenni. Megint mások a majdani családjuk boldogságát említenék.

Én, immáron 52 évesen, egy más szinten is megfogalmazom az életben elért sikert. Az embernek az életben az egyik legfontosabb eredménye az lehet, hogy rájön arra, hogy voltaképpen

- kicsoda is ő,
- hova is megy,
- hogyan tud eközben fejlődni emberségben, tehetségben és
- hogyan tudja mindezzel segíteni és szeretni mindazt, amit az Isten megteremtett köré.

Kezdem a feladatot magammal. Kicsoda is vagyok én? A legfontosabb önmeghatározásom szerint tudós vagyok. Olyan ember, aki a világban megmutatkozó törvényszerűségeket kutatja.

Önmeghatározásomnak azonban ezzel egyenrangú része az is, hogy hívő ember vagyok. Olyan ember vagyok, akinek az Istenélményei megmutatták a világ egységének, és Isten határtalan szeretetének a bizonyosságait.

HOPPÁ! – Gondolhatják most néhányan. – Hát hogyan is van ez? Hát skizofrén lenne ez a jóember? Hogyan fér meg benne egyszerre a hívő és a tudós? Bújócskát játszik a lelkének egyik fele a másikkal? A tudomány és a hit nincsenek ellentétben egymással? – Aztán így folytathatják a gondolatot: – Én már rengeteg olyan esetről hallottam, amikor a Bibliában leírtakat tudományos alapon vitatta valaki. Még tanultam is azokról a vitákról, amelyek Isten létének a bizonyítékairól, azaz, ha tetszik, Isten létezésének a tudományos igényű megalapozásáról szóltak.

Valóban. Sokak szemében a hit és a tudomány ellentétben, sőt, kibékíthetetlen ellentétben vannak egymással. Nem kevesen élnek olyan tudós-társaim, akik a hitben a középkori babonát, a kételkedés nélküli elfogadást, egyszóval, valami olyan primitív világot látnak, amelynek a Felvilágosodással végképp leáldozott.

Én másként látom ezt. Tudósként hálózatkutató vagyok, azaz a világ legbonyolultabb rendszereinek, így saját magunknak, az embernek és az ember-alkotta társadalmaknak a működését kutatom. A tudományt is és a hitet is úgy szemlélem, mint az emberiség egy-egy nagyszerű kísérletét arra, hogy megismerje az őt körülvevő világot. A világ megismerési formáiban a tudományos és a hitbéli megismerésen kívül még kettőt, a köznapi és a művészi megismerést sajátított el az emberiség az eddigi pár százezer éves, tudatosabbnak mondható történelme során.

Mi különbözteti meg ezt a négy megismerési fajtát egymástól? A köznapi megismerés már egy csecsemő számára is adott. „Anya és apa arca mosolyog rám. Anya és apa jó. Mindkettő Engem szeret. Biztonságban vagyok.” Ez az az ősbizalom, amely, ha kialakul, egy egész sikeres élet talpköve lehet. A köznapi megismerés legtöbb esete még a most említetttnél is sokkal egyszerűbb reflex-köröket indukál: „A kályha éget. A kályha fáj. A kályha rossz. A kályhától messze kell menni télen.”

A művészi megismerés nagyon általános, nagyon alapvető, sokszor csak az érzelmek szintjén megélhető információkat foglal egy-egy kiváló alkotásba. Amikor érzelmeket említek, akkor – hangsúlyozom – nem valamiféle, a logikus gondolatoknál alacsonyabb rendű, primitívebb, barbárabb, állatibb szintre gondolok. Miért?

Sajnos a logikus gondolatokat hordozó baloldali agyféltekénk olyan, hogy átlagosan egyszerre csak 4-5 (egy átlagos hölgy esetén ennél valamivel több: 7-8) információt tud egyszerre párhuzamosan kezelni. Így alakult ez ki az evolúció során, ahol az ősemberhölgyek 10-12 csemetére kellett, hogy ügyeljenek egyszerre, az ősember urak pedig az egyszem kardfogú tigrist kellett, hogy elejtsék. Azonban a lányok se kezdjenek most felsőbbrendűségi érzéseket ápolni magukban... A valóságban információk százait kell egyszerre feldolgozunk. Ehhez még a lányok agya sem elég... Ebben a hatalmas munkában óriási segítséget tud nyújtani a tudatalattink, amely információk ezreit képes feldolgozni és rendszerezni egyszerre. A rendszerező munka eredményét a tudatalatti pontosan érzelmek formájában küldi a tudatos énnak. „Ezt szeretem. Ezt nem szeretem.” Sokszor szubjektívnek tűnő megállapítások ezek. (Különösen azok, ha az ember egy minden ellen lázadó gimnazista úr, és a megállapítások a barátnő, az édesanya, a nagynéni, a nővér, avagy a tanárnő szájából hangzanak el...) A valóságban ezek a szeretem/nemszeretem érzetek korábbi információk ezreinek, ha nem tízezreinek az összegzései. A világ legsikeresebb üzletemberei pontosan ilyen érzések alapján döntenek dollármilliók felett. Egy különbséggel. Az igazi sikeremberek képesek hidat verni a tudatalattijuk és a tudatos énjük közé, és képesek magyarázható tényekké csupaszítani az érzelmeik által közvetített, hihetetlenül gazdag világot. Ez az amire „anyuci” nem mindig képes. És ez az, amiért egy átlagos „anyuci” sokszor a sírba visz a hülye és egyben indokolhatatlan megérzéseivel egy átlagos „apucit”. „Anyuci” ilyenkor nem tudja elmagyarázni „apucinak”, hogy miért gondolja úgy, hogy azt az új lakást, amit „apuci” négyhónapos munkával kinézett, biztosan tilos megvenniük, mert ezt „anyuci” csak „érzi”. Ettől a legtöbb „apuci” azonnal a falnak megy...

De hogyan is viszonyul ez a kitérő a baloldali agyféltekéről, a 4-5 információról, az érzelmek formájában összegzett ezernyi információról és az anyucikról a művészi megismeréshez? A művészi megismerés pontosan ilyen, az érzelmeket a köznapi történetekkel, a logikus gondolatokkal összekötő hidakat teremt. És közben egy remekmű fel is szabadít. A katarzis nem más, mint egy óriási feszültség feloldása. Ezt a feszültséget adott esetben a remekmű saját maga kelti, és oldja fel. A közösségi katarzis, amelyet egy remekbeszabott színházi előadás, avagy koncert során átélhetünk, ennek a feszültségoldásnak a sok emberre egyszerre szinkronizált, és ezáltal a sokszorosára erősített formája. Remélem, hogy nem sértek meg senkit, aki jelen van a teremben, amikor azt mondom, hogy egy sikeresen celebrált mise is pontosan ezt a menetet követi. Először bűntudatot ébreszt a hívekben (tegyük azért hozzá: joggal), majd feloldozza őket. Ezzel fokozatosan egyre nagyobb feszültséget kelt, majd katarzist ad. Az ember által átélt legszebb érzelmeknek, így a szerelemnek is (hadd tegyem

hozzá: a szerelmeskedésnek is) az egyik legfontosabb ereje a feszültség fokozatos keltésének és a feszültség hirtelen feloldásának gyönyörűsége és egyben újjászülő kettősségében rejlik.

Node fejezzem én ezt be, hiszen nem a szerelmeskedésről, hanem a tudomány és a hit kapcsolatáról ígértem ma előadást. Mi a tudomány lényege? A tudományos megismerés az embernek a köznapi megismerés során a világról alkotott elemi ismereteit rendszerező tevékenység. A rendszerezés érdekében tudomány csak olyan jelenségeket tud vizsgálni, amelyeken a vizsgálat megismételhető. Mona Lisa megfestése nem ismételhető meg. Illetve, ha valaki újra megfesti Mona Lisát, azt nem műalkotásnak, hanem hamisításnak hívjuk.

A csoda is olyan, mint Mona Lisa: definíciószerűen nem ismételhető meg. A magasságos Isten sem nem DVD, sem nem cirkuszi elefánt. Semmilyen emberi akarással vagy furfanggal nem készíthető arra, hogy a csodáit újra és újra lejátszsa nekünk. A csoda tehát kívül esik a tudományos vizsgálódás határain. Nem megismételhető, nem bizonyítható, nem cáfolható, részletei nem kideríthetőek, tudományosan tehát nem vizsgálható.

A tudományos vizsgálódás bizony korlátos. A tudomány nem a világ egészét, hanem annak csak egy részét képes megmagyarázni. A tudomány precíz ismereteket próbál meg adni – de ezeket egyszerre csak a világ egy kicsiny szeletéről tudja megtenni. Emiatt a tudomány a világ legáltalánosabb és így legfontosabb kérdéseire nem ad, mert nem adhat válaszokat. A „Mi az élet értelme? Mi lesz a halál után? Honnan jöttünk és hová megyünk?” kérdéseire tudományos válasz nem adható.

A világ egészének egyszerre történő megismerésével (talán helyénvalóbb itt a szó, hogy a világ egészének a lényege felőli megbizonyosodással) a hitbéli megismerés foglalkozik. Az Istenhitem az én számomra nem tételgyűjtemény. Ahogyan én gondolom – és most a jelenlévő hittan tanároktól kérek elnézést – hitből magából nincsen feleltetés, nincsen ötös. A hit számomra a Teljesség megélése. Pontosabban fogalmazva: a hit a Teljesség minket magában foglaló, minket magába fogadó határtalan szeretetének sajátként való megélése. Máshogyan elmondva: a hit a számomra az egybeolvadás a világ lényegével: Isten határtalanságával és szerető erejével, Jézus szerető kegyelmével és a Szentlélek mindent átjáró, mindent megtisztító, mindent újjászülő szeretetével. Számomra ez vezet egy olyan kegyelemben leélt élethez, amelyben mindezeket a csodákat másoknak is átadhatjuk. Egy ilyen életnek én még csak nagyon a kapujában vagyok.

Kedves Barátaim!

Hadd foglaljam össze az eddig elmondottakat, azaz az emberiség által eddig kitalált megismerési formák lényegét és egyben különbségeit röviden. Itt most érdemes figyelni az egyes szavakra is, mert a definíciók nagyon tömörek és –látszólag – nagyon hasonlóak lesznek.

- A köznapi megismerés a világ részleteinek a részleteit mutatja meg.
- A művészi megismerés a világ teljességének a részleteit mutatja meg.
- A tudományos megismerés a világ részleteinek a teljességét mutatja meg.
- Végezetül pedig a hitbéli megismerés a világ teljességének a teljességét mutatja meg.

Annak a bizonyítására, hogy mindez mennyire összefügg, a következő néhány percben hadd illusztráljam a hitbéli megismerés fokozatait egy-egy rövid zeneművel.

Elsőként hallgassátok meg Chopin cisz-moll noktürnjét Érdi Tamás zongoraművész előadásában. Érdi Tamás vak. Mélyen átérzem a helyzetét, ugyanis jelenleg egy olyan súlyos szemgyulladásból épülök éppen fel, amely során igen komolyan el kellett, hogy gondolkodjak azon, hogy mi lenne velem, ha megvakulnék.

Saját benső élményeim alapján is nyomatékmal szeretném hangsúlyozni: a vak ember nem nyomorék, nem fogyatékos, avagy finomkodva mondván, nem *fogyatékkal élő*. Csupán Más. Mire alapozva mondom ezt? Amikor a szemgyulladásom a csúcspontján volt, és a látásomból – legalábbis az egyik szememre – csaknem semmi sem maradt, Isten benső látással ajándékozott meg. Sokkal tisztábban láttam őt és a világ egészét, semmint látó szemmel bármikor. Mérhetetlen kegyelem a számomra, hogy ez a benső látás most, a felépülésem során is, úgy érzem, megmaradt.

Mi ebből a tanulság? A megpróbáltatás SOHA nem megpróbáltatás, hanem Isten egy különleges ajándéka számunkra, hogy észrevegyünk egy általa mutatott új utat, hogy fejlődni tudjunk. Úgy is mondhatnám, hogy Isten, a ránk mért megpróbáltatással, új szemmel láttatja velünk a világot – az én esetemben ténylegesen is.

Lassan már hosszabbacsckára nyúló életemben lenyűgözve tekintek Isten végtelen kegyelmére, ahogyan engem, a teljesen hülye, kicsi fiát újra és újra, ha kell ötödször is, ha kell tizedszer is, szerető kézzel olyan megpróbáltatásokba terel, amelyekben valamilyen jó tulajdonságot elsajátíthatok. Aztán az elsőnél alaposan elszúrom az egészet, és nem sajátítok el semmit. Bánkódok. Dühöngök. Szidom a világot. Káromlom akár Istent magát. De tanulni? Semmit. És jön a kegyelem. Jön a második megpróbáltatás. Teljesen más a helyzet, teljesen más a környezet. De a tanulság ugyanaz. A tanulság tökéletesen ugyanaz. És én másodszor is elszúrom. De jön a harmadik. A negyedik. Az ötödik is. Isten végtelen szeretete végtelen türelemmel is párosul. Isten kilenc kudarc után, ha kell, a tizedik esélyt is megadja nekem, hogy végre megtanulhassam a leckét.

Mondjak egy példát? Az ember egyik legfontosabb leckéje az, hogy ne önző módon szeressen. Ne higgye azt, hogy a partner olyan, mint a szupermarketben bármely cucc, mondjuk a gazdaságos tartós tej. Nagyon sokan úgy vélik, hogy annak, akibe tegnap még szerelmesek lettek, mára már lejárt a szavatossága. Megposhadt szegény. Avagy. Átverte vele őket a Jóisten. Nem azt kapták, ami dobozára volt írva. Kukába a megunt szerelmünkkel. Vegyünk le a polcra egy újat. Ha így gondolkodom, akkor a tulajdonomnak, a birtokomnak tartom a szerelmemet, és nem az Isten által mellém rendelt egyenrangú Másik Felemnek.

A mai kor RETTEG a megpróbáltatástól. Retteg a szenvedéstől. És retteg a hosszú távú, folyamatos erőfeszítéstől is. Nem vesszük észre, hogy a szenvedések kikerülésével kikerüljük az igazi örömet is. A világ csak a fekete mellett lehet fehér is. A megpróbáltatások és az erőfeszítések kikerülésével pedig sikeresen otthagyjuk az úton mindazokat az ajándékokat, amelyeket Isten sorra odakészített nekünk. Nem fejlődünk semmit, és halálunk napján pontosan ugyanolyan hülyén megyünk a sírba, mint ahogyan megszülettünk. Azaz dehogy! Elszalasztott lehetőségek ezreivel terhesen cammogunk a föld alá, ahelyett, hogy a sikerrel elsajátított erényekkel felszabadítva szárnyalhatnánk az ég felé.

De hadd térjek vissza Érdi Tamáshoz. Érdi Tamás nem vak. Érdi Tamásnak benső látása van. Ezzel a benső látásával tudja Chopin cisz-moll noktürnjét úgy játszani, hogy a harmincadik

másodpercben jelentkező főtéma második visszatérésekor, a négyperces darab két és feleedik perce után (és különösen a darab utolsó percében) lehetetlen nem észrevenni azt, ahogyan Érdi Tamás Istennel beszél, ahogyan Érdi Tamás esedezik Isten kegyelméért és szeretetéért. Hallgassuk meg erre figyelve ezt a csodálatos darabot.

(Megjegyzés: A zenemű a www.csermelyblog.hu honlapon advent első vasárnapja előtt, november 26-án megjelenő blogbejegyzésben lesz letölthető.)

A második zenemű, amit hoztam Nektek, kedves Barátaim, nem az Isten kereséséről, hanem Isten beteljesülő kegyelméről, Isten megtalálásáról szól. Ez a darab Dvorák Stabat Materre Wolfgang Sawallisch vezényletével, a Cseh Filharmonikusok előadásában. A részlet, amelyet bemutatok, a mű a Mennysországba való bemenetelt vágyó és lefestő, 8 perces záró része. A beteljesülés, a végén elcsendesülő, kitörő öröm egy olyan mértéke árad ebből a zenéből, amely nagyon közel áll azokhoz az Istenélményeimhez, amelyet az előadásom legvégén meg fogok osztani veletek.

A Dvorák zenéje által sugallt élmény hasonlít minden olyan különlegesen intenzív élményre, amely igazán értelmet ad az ember életének. Ilyen a beteljesülő szerelem élménye. Ilyen az az élmény is, amikor az ember egy fontos tudományos felismerést tesz. Ezt „Aha!” avagy „Heuréka!” élménynek is hívjuk. Az „Aha” élmény egyszerre adja meg a korábban említett katarzist és a teljességet, Isten léte felőli megbizonyosodásnak az élményét. Miért?

A tudományos kérdések a tudatban feszültséget keltenek. „Nem tudom! Nem értem! Nem találom az okát!” Ezek nagyon feszítő kérdések tudnak akkor lenni, ha valaki két éve, négy éve, vagy hét éve minden áldott nap felteszi magának ezeket a kérdéseket, és még mindig nem tudja, még mindig nem érti, és még mindig nem találja az okukat... Ha végre rájön: az a kegyelem pillanata. Egyszerre válik a kérdés feszültsége a válasz gyönyörévé, és egyszerre látja meg az ember egy pillanatra tudományos szemmel is Isten kegyelmes szeretetét. Ritka ünnep ez a tudós életében. Nagyon nagy szerencsémnek és Isten szeretete kivételesen szép jelének tartom, hogy az életemben ilyen „Aha!” élmény már legalább hatszor bekövetkezett.

Ennek a legutóbbi, három héttel ezelőtti pillanata az volt, amikor a szemgyulladásom miatt éppen egy MRI készülékben feküdtem. Az MRI vizsgálat 16 percig tart. Moccanásmentesen kell feküdni addig, a készülék körbevesz, és néha zakatol. Amikor ráfeküdtem a vizsgálóágyra, arra gondoltam: tavalý nyáron feltűnt nekem, hogy Darwin evolúciós elméletének a lényege a versengésről szól, de Darwin maga a fajok eredetéről szóló alapművében sehol sem fejtí ki az együttműködés hatásait. Márpedig az együttműködés fontos. Nemcsak a magyar társadalomban (LENNE) az, hanem az együttműködés, az önszerveződés új szinteket teremthet a fehérjétől a sejtig, az egysejtűtől a többsejtűig és tovább. Mások mellett a munkacsoportomhoz csatlakozott olyan középiskolások segítségével, mint amilyenek ti vagytok, rájöttünk néhány olyan önerősítő mechanizmusra, amelyek segíthetik az együttműködés hierarchikus köreit, azaz valószínűbbé tehetik a Darwin által nem kellően megmagyarázott evolúciós ugrásokat.

Idén nyáron azt az ajándékot kaptam, hogy megértettem azt, hogy hogyan terjed az információ a bonyolult rendszerekben. Mikor bolyong, és mikor jut el célzottan a célja felé? Mitől lesz végcélja az információnak a bolyongás helyett? Az MRI készülékbe befeküdve az a teljesen hülye kérdés merült fel bennem, hogy mi lenne, ha 16 percig azon gondolkodnék,

hogy összefügg-e a fenti két elmélet? A negyedik percben rájöttem, hogy: összefügg. Mondanom sem kell, hogy milyen nehéz volt a maradék 12 percet moccanásmentesen eltölteni, és nem rohangálni egy nagyot, hogy megosszam másokkal is azt az örömet, amit ez a felismerés nekem adott. Aki pedig a válasza kíváncsi, hogy miért is függ össze a két elmélet, az írjon egy email-t a csermelyblog@tehetsegpont.hu címre. El fogom küldeni neki a választ részletesen, és közérthetően kifejtő előadásomat.

De térjünk vissza Dvorák Stabat Materéhez. Hallgassuk meg tehát a befejező részt úgy, hogy egyszerre gondoljuk bele Isten végtelen szeretete megtapasztalásának, és egy tudományos felfedezés feletti megdöbbenően intenzív, számomra akár Isten érintéseként is értelmezhető örömnél a megnyilvánulását.

(Megjegyzés: A zenemű a www.csermelyblog.hu honlapon advent első vasárnapja előtt, november 26-án megjelenő blogbejegyzésben lesz letölthető.)

A harmadik és utolsó zene, amit hoztam nektek, Johann Sebastian Bachnak két prelűdje, a 927-es és a 925-ös Zuzana Ruzickova csemballóművész előadásában. Mindkettő igen rövid, csupán 40, illetve 50 másodperces darab. Miért pont ezt a két zeneművet mutatom be Nektek, és miért hagytam őket a végére? Azért, mert ezekben a Bach zenékben az Istennel együtt élő ember mindennapi öröme érhető tetten. Az a hihetetlen erő, az a kikezddhetlen nyugalom, az a megbékélt, csendes derű, amelyet az Istennel együtt élő, a Jézust szívébe fogadó, a Szentlélekkel megtöltekezett ember él át minden egyes percében, és ad át, mutat mindenkinek, aki csak őt körülveszi. Sajnos nem ilyenek vagyunk. Sajnos csak néhány kivételes percünkben lehetünk ilyenek. Életünk végtelenül szép célja, hogy ezek az isteni derűvel betöltekezett kivételes perceink minden napunkat, minden pillanatunkat betöltsék.

Bach, amikor ezt a két prelűdöt írta, minden bizonnyal ilyen csendes, de csodálatos teljességet élt meg. Ennek a megérzésével hallgassuk meg e műveket.

(Megjegyzés: A zenemű a www.csermelyblog.hu honlapon advent első vasárnapja előtt, november 26-án megjelenő blogbejegyzésben lesz letölthető.)

Előadásom végéhez közeledve hadd meséljek el még három történetet. Ezek azok az Istenélmények lesznek, amelyeket már jeleztem korábban is.

A szemgyulladásom során több csodálatos Istenélményben is részem volt. Amikor kimondhatatlanul hálás szívvel mondtam örömteli köszönetet gyógyulásom minden apró mozzanatáért, úgy éreztem, „kinyílik az agyam”, és egy csatornán összeköttetésbe kerülök Valamivel, amiből végtelenül sok szeretet áramlik rám. Korábban is sokszor volt ilyen élményem már – így például a leggyönyörűbb zenék hallgatása közben mondott köszönet során –, de a mostani élmények intenzitása újólal is megerősítette bennem, hogy a világnak vannak olyan dimenziói és történései, amelyek a földi léten jóval túlmutatnak, és amelyek érzelmi intenzitásukban lesöprik mindazokat az eseményeket, amelyek egyébként az ember életében történnek.

Egy másik élményem egy álom során jelentkezett először. Álmaimra ritkán emlékszem vissza. Sígni ritkán szoktam. Utoljára édesanyám halálakor sírtam, öt évvel ezelőtt. Az álmomból sírva ébredtem. Az álom egyetlen, végtelenül szomorú szem volt, aki engem nézett. Felriadva úgy gondoltam, hogy a szem édesanyám szeme. Az álom annyira mélyen megrázott

érzelmileg, hogy csak három nap múltán mertem beszélni róla. A felszabadító beszéd közben éreztem rá arra, hogy a Szem, az egyetlen szem más jelentőségű is volt. Világossá vált előttem, hogy édesanyám mellett – az ő tisztaszívű hitének a közvetítésével – álmomban Isten szeme nézett rám. Ekkor hirtelen vezérelt „ötlettől” hajtva, tisztán kitárt, hálás szívvel mondtam köszönetet Istennek, hogy rám nézett, és figyelmére méltatott. Abban a pillanatban egy olyan szeretetfolyam, szeretetlavina, szeretetáradat zuhant rám, amilyenhez foghatót (bár volt már jó pár hasonló élményem korábban) ötvenkét évem alatt soha nem éltem még át.

A történet aztán folytatódott. Állandó tusakodásaim miatt (olyasmiket kell elvégezni, amelyek helyett mást csinálnék szívesebben, és sokkal hatékonyabban is) végtelenül kevés energiám maradt. Amikor a szemem állapota kritikusra fordult, éppen a szüleim sírjához tartottam a temetőbe. Vissza kellett fordulnom. Csak hetekkel később jutottam ki hozzájuk, amikor már a szemem gyógyulni kezdett, de az állapotom még energiátlan, letört volt. A sírnál, egy készítés hatására, megfogtam a szüleim sírkövét, és képzeletben megsimogattam a szüleim fejét a föld alatt. Ilyet még sohase tettem.

Abban a pillanatban, amikor elengedtem a sírkövet, az energiám a régié volt, a gyógyulásom pedig teljessé vált. Utána határozottan éreztem, hogy édesanyám/Isten szeme hívott a temetőbe – anélkül, hogy ezt tudatosan megértettem volna. Az élmény hiteles erővel sugallta nekem, hogy a szüleink a haláluk után is figyelnek ránk. Legnagyobb bajunkban ezért sem, és így sem maradunk egyedül.

A legfontosabb élményem (ha lehet ilyet mondani egyáltalán) a Szentlélekkel kapcsolatos. Immáron csaknem gyógyultan, egyszer az villant az eszembe, hogy érdekes módon eddig mindig Jézushoz és Istenhez imádkoztam, de valahogy a Szentlélekhez sohasem. Megint csak egy hirtelen támadt készletestől hajtva – miközben határozottan éreztem újonnan meglett benső szememet –, az ajtófélfának dőlve, tiszta szívvel, minden tervezett tudatosság nélkül azt fohászkodtam, hogy „Szentlélek Úristen, irgalmazz nekünk!” Ami ezek után bekövetkezett, azt nehéz leírni. Elsőként kinyílt a világ. De nem úgy, ahogyan Istenélményeim során, amikor úgy éreztem, hogy megnyílik a fejem teteje, és egy szeretetfolyosó összeköttetésbe hoz valami hatalmas Szeretettel, hanem szétolvadt a fejem, a tudatom, és egyszer csak benne voltam a világ közepén. Egy leírhatatlanul hatalmas Erő ezzel párhuzamosan fizikailag megrázott, minden porcikámban és minden tagomban. Nem bántva, hanem magához öltetve, átjárva mindenemet. Rángtam, remegtem, összecsuklottam és sírni kezdtem, mint a záporosó. Rázott a zokogás, amit sokkal inkább egy hálát adó, örömteli zokogásnak, semmint egy letaglózott, avagy rémült zokogásnak éreztem. Utólag átgondolva a percet, a „nekünk”, amit korábban kimondtam, egyre táguló körökben magamat, szeretteimet, önpusztító hazámat és az egész szerencsétlen, Földjét eltékozolt emberiséget jelentette.

Kedves Barátaim!

Hadd zárjam az előadásomat azzal, hogy elmondom nektek, milyen mozgalmat indítottam el az elmúlt napokban. A mozgalom indító pontja a kolontári tragédia volt.

A hálózatkutatásban tudományosan is igazolt tény az, hogy a mindennap elkövetett apróbb és nagyobb hibáink összegződhetnek. Váratlanul is összegződhetnek. Ilyen váratlan összegződések nagyon ritkán ugyan, de előre megjósolható valószínűséggel katasztrófákhoz vezethetnek el. A májusi áradás borzasztó hatásai, az egész kolontár-devecseri tragédia pontosan ilyen összegződés miatt is váltak olyan pusztítóvá, mint amilyenek voltak.

Kedves Barátaim!

Ebben az országban húsz éve, száz éve nagyon sokan nem végzik a dolgukat rendesen. Mi sem vagyunk kivételek. Hadd mondjam tehát így: nem végezzük a dolgunkat rendesen. Hibát hibára halmozunk, és nem vesszük észre, hogy ezzel katasztrófák egész sorát gyűjtögetjük, amelyek a saját fejünkre fognak visszahullani. Nem tudjuk az órát, és nem tudjuk a percet. Azt sem tudjuk, hogy mikor és hogyan. De egyet tudunk: bizonyosan.

A mozgalomnak, amelyet elindítottam, a lényegét egy olyan petíció foglalja össze, amelyik mindenkinek, aki aláírja, saját magához szól. Azaz ez nem is egy petíció, hanem egy vállalás. Aki elfogadja a petíciót, megálljt parancsol a gyűlő hibasorozatnak.

Hogyan?

- Úgy, hogy becsülettel elvégzi a munkáját.
- Úgy, hogy nemcsak a saját érdekéért dolgozik, hanem figyel a másokra is, figyel a nemzet egészére is.
- Úgy, hogy figyel a munkája hosszú távú hatásaira is.
- És úgy, hogy együttműködik mindebben a többiekkel.

A mozgalom jelképe, a lilium, a tisztaság jelképe. A lilium a másokkal és a jövővel való nem törődés, az együttműködés-képtelenség mocskától való megszabadulás jelképe is.

Szeretettel hívlak mindannyiótokat, hogy legyenek ebben velünk.

Hogy ne legyen ez az ország, ne legyen a ti jövőtök ennyire önpusztító, és ez az egész szerencsétlen Föld ennyire eltékozolt.

A petíció szövegét itt lehet megtalálni:

<http://www.petitiononline.com/Lilium/petition.html>

Köszönöm, hogy meghallgattatok.